

Yarpuz

Edebiyat Dergisi

ISSN : 2687-2307 Eylül - Ekim 2025 48

Fotoğraf/ Yasin MORTAŞ

Yasin MORTAŞ * Akif DUT * Sündüs ARSLAN AKÇA * Dr. Mehmet GÜNEŞ
Mehmet MORTAŞ * İbrahim ŞAŞMA* Fuat OSKAY * Kazım GÖK
Mehmet Ali TEK * Yaren KAYIP * Yakup GÜNEŞ * Suat SÜREYYA * Faik KUMRU
M.Nihat MALKOÇ * Gülçin Yağmur AKBULUT * Ayşe ARSLAN * Murat ÇOLAK
Gamze ŞAHİN * Haşim KALENDER * Yakup GÜMÜŞ * Ahmet Yılmaz TUNCER
Cemal KARSAVAN * Halil İbrahim ÜNLÜ * Mithat SUMAN * Alper Gökhan ORTA

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Mizanpaj
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Kazım GÖK
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşim KALENDER
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif DUT

Fotoğraflar
Ön Kapak: Yasin MORTAŞ
Arka kapak: Kazım GÖK

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebiyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 6 Sayı: 48 (Eylül-Ekim 2025)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına
aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden
yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi
zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Yaşamak Nüshası / Yasin MORTAŞ / 3

Askıda Bekleyen Yalnızlık / Akif DUT / 4

Çoğalırim Aynalarda / Sündüs ARSLAN AKÇA / 5

O, Türk Şiirinin Son Dönem Şah Damarlarındandı /

Dr.Mehmet GÜNEŞ / 6-9

Kırık Tarih / Mehmet MORTAŞ / 10

Bir Eylül İntizarıdır / İbrahim ŞAŞMA / 11

Sitem / Fuat OSKAY / 12

Eski Eylül / Kazım GÖK / 13

Hikâyet / Mehmet Ali TEK / 14

Süleyman Zambakları (İris Haynei) / Yaren KAYIP / 15

İçimizdeki Sessizlik / Yakup GÜNEŞ / 16

Makul Şeyler Anıtı / Suat SÜREYYA / 17

Sefer / Faik KUMRU / 18

Yalnızlık Nöbeti / M.Nihat MALKOÇ / 19

Silgi / Gülçin Yağmur AKBULUT / 20-21

Bu Şehir / Ayşe ARSLAN / 22

Leyla / Murat ÇOLAK / 23

Nasırlı Ellerin Tuttuğu Yalnızlık / Gamze ŞAHİN / 24

Sen Bilin Emmi / Haşim KALENDER / 25

Sevda Girdabı / Yakup GÜMÜŞ / 26

Solar Gider / Ahmet Yılmaz TUNCER / 27

Ay Işığında Cennetim Nerede / Cemal KARSAVAN / 28

Boşluğun Yankısı / Halil İbrahim ÜNLÜ / 29

Güvercini Kimse Göremedi / Mithat SUMAN / 30

Sabah / Alper Gökhan ORTA / 32

Yaşamak Nüshası

Yasin MORTAŞ

derin soğuk başlamadan,
kaderin yorum saatine ayarlı
zamana ılık bir söz ek.

ilkyaz çatlağı dudağın,
kımıltısıyla
ısıtsın gök evlerini.

baktıkça gök evlerine,
güneş görenlerin itikadıyla,
varlığı kör olmuyor insanın;
kalbin, yüzlerce dağı dağılmıyor.

aşka,
sırla yamalı
muştular dik;
canı kendi yığılışına bırakma.

Akif DUT

Askıda Bekleyen Yalnızlık

gözlerim askıda bir yalnızlığı avutma telaşına düşünce
dokunur ellerime sultan söğütlerinin kokusu
tenimde yurtsuz telaşlar çoğalır her akşam
ve bir gül savrulur yağmur sonrası yerini unutup

önce içli ırmaklar dökülür bakışlarımdan
dağılır her köşeye unutilan eşyaların ahı sonra

uçarı bir zamanın suskunluğu düşer payıma
her halim perişan
kirli sarı ve yapışkan günlere çıkarken yolların sonu
uyusam uyansam bir damın serin ve karanlık döşünde
garip ve yabansı bir ürperti geçse yüzümden
belki de bulacağım kendimi
yağmura vurgun buğulu gözlerinde

ağır aksak bir anın kıyısına vurunca yorgun sesim
biteviye savrulur pınar kurnalarında düşler
başlayınca durulan sulara çırpınışlar
yıldız seyrinde unutilan ağaçların duldası
kekre bir yalnızlığı avutur sebepsiz

artık bul beni
her sabah uyanıp kanayan gözlerle
rüya tabirlerine koştuktan yorulduğum...

Çoğalırim Aynalarda

Sündüs ARSLAN AKÇA

her aynaya baktığımda başka bir ben belirir
gölgeler geçer içimden
bugün mesela Züleyha kadar kırgın bir ben vardı
suyun dibine düşen bakışlarıyla
kendi suretime küskün, bana dargın
ayna, ayna söyle ne olur
kimler söndürdü bu gözlerin kandilini?

her aynaya baktığımda başka bir ben uyanır
yüreği pır pır eden küçük bir kız çocuğu mesela
gelinciklerle konuşur
daldan dala konan serçelerle oyun kurar
düşleri göğün bütün katlarını aşar
bir masal ülkesine sığmaz içi
ilk çocuk odur sanki
sabahın rahminden doğan...

her aynada başka bir yüzüm doğar
anka misali
küllerinden kalkıp yeniden kanat çırpır inatla
her düştüğümde
toprak ananın şefkatiyle sarılır yaralarım
rüzgâr okşar saçlarımı
ve duyarım içimdeki sesi:
“her yara Hak’tan bir çağrı
her düşüş bir doğuşa gebe.”

her aynada başka bir yüzüm vardır
dua kapılarında sabahlayan
bir ezginin derin kuyusunda
hüznüne kına yakan
semaya açılmış bir turna gibi
döner de döner
anbean
içimdeki pası siler her kanat çırpışında
sokakların telaşından yorulan beni
bırakır gönlümün tekkesine

bir başka yüzüm
korkaklığın sancak açtığı çağlardan kalma
gitmeleri bohçalayıp
gidememeleri taç yapan pişmanlıklarına
zamanın tükenen soluğunda açar avuçlarını
son satırlar düşer kâğıda
pandora’nın kutusundan kaçan umut gibi
ürkek, kırılğan, yine de ısıltılı.

her aynada çoğalırim ben
bir yanım kırlarda gelinciklerle gezen
bir yanım mağaralarda suskunluğa gömülen
bir yanım dua kapısında
bir yanım çocuk elleriyle umut toplayan

her aynaya baktığımda...
ben dağılırim, ben toplanırım
ben eksilirim, ben çoğalırim
yine ben olurum
bütün yüzlerim, bütün çağlarımla.

Dr.Mehmet GÜNEŞ

O, Türk Şiirinin Son Dönem
Şah Damarlarındandı

O; Türk diline, Türk kültürüne ve Türk dünyasına büyük hizmetleri dokunan; Türkçenin duru zarif ve latif sesini şiirlerine ve nesirlerine yansıtan; Anadolu'dan Uluğ Türkistan'a hasret nâmeleri gönderip gönül köprüleri kuran; bir ömür Türk edebiyat ve kültürüne önemli eserler miras bırakan çok kıymetli bir şair, yazar ve mütefekkir olarak;

"Ben Altay dağlarından koparak geldim
Yüreğimde Türkistan'dan bin bir nakış var
Çok şükür aslım da neslim de belli
Türk'üm, Müslüman'ım o dağlar kadar...
Ben Türkmen'im, Özbek'im, Kazak'ım, Kırgız'ım
ben

Azerbaycan Türkleriyle aynı kandanım
Kıpçakları, Uygurları aşkla duyanlardanım
Ben ki Tatarlardan, Gagavuzlardan
Çuvaşlardan, Bozkurtlardan, Oğuzlardanım."
dizelerini kaleme aldı. O; halis bir Türk, kamil bir mümin, kadim bir Türk milliyetçisi, samimi bir vatanperver ve medeniyet değerlerimizin hadimi ilim ve irfan sahibi bir dava adamı olarak gök kubbede bir değil birçok hoş sada bıraktı.

O, "Anamızın ağızımızdaki ak sütü" olan güzel Türkçemizi, yürek yangınında yoğurup gönül teliyle mayaladığı ve her mısraında kendimizden bir şeyler bulduğumuz aşka, sevdaya, hasrete ve gurbete dair şiirlerini;

"Bir dağbaşı yalnızlığı yaşıyorum yeniden,
Dağbaşı yalnızlığı ölümden beter.
Hiç kimse aramasa sormasa beni
Sen gelsen yeter.

Huzur ellerinin güzelliğidir.
Gözlerin karşımda mutluluk denizi.
Her sabah soframızda ekmeğimizi
Sen bölsen yeter.

Yüreğim, seninle yaylalar kadar serin
Ne bir çizgi hasret", ne bir nokta gam...
Yayla dumanı gibi gözlerime her akşam
Sen dolsan yeter."

"Gurbetin cemresi düştü içime
Karardı yine gökler.
Yalnızım bu şehirde, yapayalnızım...
Ne ben kimseyi beklerim,
Ne kimse beni bekler.
Ayrılık bir sızı gibi nabzımda
Ve şakaklarımda domur domur ter.
Her derdi çekmeye razıyım ama
Bulaşmasaydı keşki dudaklarıma
Bu isimsiz, paramparça türküler."

diye dile getirdiği sade ama içli ve insanı yüreğinden yakalayan mısralarla çok nazenin ve naif bir biçimde terennüm ettiği gibi;

"Seninle bir yağmur başlıyor iplik iplik
Bir güzellik doğuyor yüreğime şiirden.
Martılar konuyor omuzlarıma
Gözlerin İstanbul oluyor birden.
Akşamlardan, gecelerden senden uzağım
Şiirlerim rüzgardır uzak dağlardan esen...
Durgun sular gibi azalacağım
Bir gün birdenbire çıkıp gelmesen."
"Yine akşam, yine gurbet, yine başımda efkâr
Ve yine içimde şarkılı sesin.
Gözlerimde çizgi çizgi duraklar,
Duraklarda hayâl-meyâl sen misin?
Bu nasıl yürekten söylenmiş makam?
Dinlediğim bütün türkülerde gam.
Lâleli -Aksaray arasında bir akşam
Dinlediğim tatlı masal sen misin?"

dizeleriyle de hissiyatını unutulmaz mısralarla kaleme alırken, duygularımızı kıyama durdurdu ve gönüllerimizi de aşka getirdi.

O; "Din ü devlet mülk ü millet" aşkını her şeyin üstünde tutarken;

"Ben Antepliylim, Şâhin'im ağam.
Mavzer omuzuma yük.
Ben yumruklarımla dövüşeceğim.
Yumruklarım memleket kadar büyük.
Hey!Hey!..
Yine de hey hey!..
Kaytan bıyıklarım, delişmen çağım...
Düşman kurşunlarına inat köprü başında
Memleket türkülerini çağıracağım.

...

Hey, hey!
Yine de ey hey!
Al bayraklar altında kara bir kartal gibi
Yaşamak ne güzel şey."

mısralarıyla Türk'ün mücadele azmini ve istiklâl aşkını anlattı; tarihî hâdiseleri ve inandığı gerçekleri hiç kimseden çekinmeden, sözlerini eğip bükmeden dosdoğru ortaya koydu.

O; Türk şiirinde farklı bir çizgi ve gök kubbede nev'i şahsına münhasır bir ses bırakırken insanımızın derdini, sevincini, hayat tarzını, yoksulluğunu, hasretini ve hüznünü kelime kelime, mısra mısra dizelere dökerken bazen "Sivas'ta Yoksul Çocuklar" şiirinde;

"Sivas'ta Ulu Cami avlusunda çocuklar
Yalvaran gözlerle etrafa baka baka
Açıyorlar küçük esmer avuçlarını:
-Emmilerim sadaka!.. Emmilerim sadaka!..
Hükümet Konağı'nın yanında biri
Bir kemik kalmış bir deri
'Boya-cıla yimbeş, boya-cıla yimbeş' diye ağlıyor
Ve daha fırça bile tutamıyor elleri..."

derken; şahit olduğu hayatın gerçeklerini, yürek
yangınında pişirdiği duygularla anlattı ve "Türki-
ye'm Anayurdum Sebeğim Çarem" şiirinde ise yine
mazide kalan yılları;

"Ben, kağnılarla yaylılarla büyüdüm geldim
Çocuk yüreğimi yakan türküler dinleye dinle-
ye..."

Mahzun kağnılarınla, nazlı yaylılarınla
Ve tozlu yollarınla sevdim seni Türkiye!
O tezek topladığım kırlar, yaylalar...
Başına oturduğum, ekmek yediğim tandır.
Türkiye'm, Anayurdum, sebeğim, çarem...
Taşına toprağına vurgunluğum bundandır..."

dizeleriyle kelimelere döktü, okuyanları alıp çocuk-
luk yıllarına götürdü ve hep yaptığı gibi şiirleriyle
kalplerimize dokundu.

O; vatan gibi kutsal, ekmek gibi mübarek, Türkçe
gibi leziz, su gibi aziz, gün ışığı gibi tertemiz, gök-
yüzü kadar engin bir yüreğin sahibi olan analarımız
için;

"Ne güzel hayatı analarla yaşamak
Yürekləri temiz, alınları ak
Duyguları bile haramdan uzak
Sıcak analar bilirim."

Yurdumuzun, yuvamızın orta direği
Dünyadaki varlıkların en mübareği
Elimize diken batsa yüreği;
Yanacak analar bilirim."

"Bütün odalar sessiz, dualarda adım yok
Sabrım bir dirhemden az, çilem kırk batmandan
çok

Senden sonra tadım yok
Kolum yok, kanadım yok!

...
Gün değil, ay değil, böyle her sene...
Tenha sokaklara savruluşum ne?
Seni arıyorum deli-divâne:
-Anne! Anne! Anne!.."

şiirlerini yazarak, insanımızın yüreğindeki anne
sevgisini damıtılmış dizelerle şahikalaştırdı ve Rah-
met-i Rahman'a giden annelerimize duyduğumuz

hissiyatı hasret yüklü kelimeler ve çok içli ifâdeler-
le dizelere döktü.

O; Ötüken'de yola çıkan, Mekke'nin Tevhid
nuruyla yıkanan, Medine'de "Gül" aşkıyla gönlü-
nü dolduran, turkuaz bir sevda ile hem hâl olan ve
tefekür burcundan;

"Bir alem düşünürüm ezan sesinde
Bir alem: Ötenin çok ötesinde.
Kimseler görmese, gidip diz çöksem;
Ağlasam caminin bir köşesinde...
Cebeci Camisi'nde Kur'ân okunur.
Ve büyür içimizde bir bilinmez yerimiz.
Çiniler, kubbeler, mermer sütunlar.
Yanar kandil kandil yüreklerimiz.

...

Her gün yeni baştan iri ve güzel.
Bir beyaz gül gibi açar gönlümde şafak,
Ne güzel ya Rabb'im; Rabb'im ne güzel,
Türk-İslâm yaratılmak..."
diye seslenen edebiyat dünyamızın asırlık çınarıydı.

O; Türk-İslâm davasına inanan, "Acaba biz niçin
kendimizden başka herkese benzemek istiyo-
ruz? Ve biz niçin özümüzü kökümüzü kötülemeyi
ilericilik sanıyoruz?" sorusunun cevabını kitapları,
yazıları ve konferanslarıyla ortaya koyan cesur bir
mütefekirdi. O; inandığı değerlerin eriydi, Müs-
luman Türk milletinin samimi bir neferiydi, küfre
karşı dipdiri idi ve Türklüğe meftun bir gök bö-
rüyü... O; ecdadımızdan tevarüs ettiği letafet ve
nezaketi şahsiyetiyle kıyama durduran, gönül ve ruh
dünyasındaki asaleti yazılarına, sesine ve hitabeti-
ne yansıttı; kalemıyla sadece şiirin itibarını değil,
dilimizin vakarını, düşünce dünyamızın turkuaz
damarını ve tarih hafızamızın esrarını da yeni
ufuklara taşıdı...

O; "Yalnızlık", "Duvak", "Seninle" ve "Harman"
isimli şiir kitaplarının yanında; "Türkistan Türkistan",
"Üsküp'ten Kosova'ya", "Azerbaycan Yüreğimde
Bir Şahdamardır", "Avrupa'da Türk İzleri", "Sözün
Doğrusu - I", "Sözün Doğrusu - II", "Dilimizdeki Di-
kenler", "Gidenlerin Ardından", "Unutamadıklarım",
"Ârif Nihat Asya'nın Sevgi Mektupları", "Âşık Veysel",
"Serdengeçti Geldi Geçti", "Vay Başıma Gelenler",
"Kılıçlar ve Kalemler", "Tabuları Yıkma", "Hatıralar
Işığında Cumhuriyet Tarih Okumaları", "Gönlüm-
dekiler ve Ötekiler", "1944-1945 Irkçılık-Turancılık
Davasında Sorgular-Savunmalar", "Efendime Söyle-
yeyim", "Elçibey - Azerbaycan'ın Unutulmaz Lideri",
"Muhsin Başkan"

isimli gezi, dil, kültür, biyografi ve yakın tarih konularında pek çok eser kaleme aldı.

O; zihinlerde iz bırakan esir Türk illerine dair;

"Bizim türkümüzde gurbet var artık.
Hasret var, yürek var, toprak var balam
Gönlümüzü sımsıcak alan topraklar
Tiyan-Şan, Kadir-Gan Dağları'na dek uzar
Kim demiş vatanımız Edirne'den Kars'a kadar.
Kerkük'te kurşunlar ansızın bizi vurur
Sürüklenir sokaklarda başsız cesetlerimiz
Zulüm bir hançer gibi içimize oturur
Bir mağara devrinden arta kalan insanlar
Kerkük'te kan kusturur...
Uzar gider bir sessizlik içinde
Bir uçtan bir uca Türkistan toprakları
Beyaz altın dediğimiz pamuk tarlalarına
Çöreklenir yedi başlı kızıl yılan
Baş kaldırırsa esarete yeni bir Osman Batur Han
Bebekler bile vurulur beşiklerinde
Kana boyanır Türkistan."

dizelerini yazdı,yıllar yılı Türklük şuurunu ve Turan ülküsünü gönüllerde bayraklaştırdı...

O; gönül seferberliğini Yesevî erenlerinin irfanıyla,

"Yeniden cemre gibi düşmek toprağa
Yeniden haram etmek gece gündüz uykuyu...
Yûnus Emre gibi atsız-pusatsız
Yeniden fethetmek Anadolu'yu.

...

Yeniden inanmak Yaradan'a huzurla
En Son Elçisi'ni şahdamar bilmek
Biz Hun türküsüyle, Selçuk yüreğiyle
Yeniden Türklüğe eğilmek."

diyerek kıt'a kıt'a terennüm etti ve Anadolu'nun çektiği çileleri, "ölüm yataklarında ne doktor yüzü ne ilaç gören hastaların" dertlerini, hep şehit olunca hatırlanan, sonra yine unutilan Anadolu insanının hâlini ve öz vatanında gurbeti yaşamamanın elemi de

"Ben Anadolu'yum!..
Yıllar yılı susuz kaldım, yıllar yılı aç.

...

Gittim, yiğitçe döğüşüm gazâ meydanlarında
Ne tak-ı zaferler istedim, ne taç...
Savaşta çiğnetmedim hilâli düşmanlara
Barışta düştü üstüme gölge gölge haç...
Ben Anadoluyum, acılı, mahzun;
Bende bitmez tükenmez dert kulaç kulaç..."

diyen beyitlerle dile getirdi ve en hüznünlü gerçekleri çok çarpıcı ifadelerle anlattı.

O; kelimelerin tarifte aciz kaldığı "üç harf - beş nokta" diye vasfedilen,"lambada titreyen alevi üşüten", asla "hudut çizilmeyen" ve "kâğıda yazılmayan" aşkı;

"Sözde senden kaçıyorum dolu dizgin atlarla
Bazen sessiz sevdasın ipekten kanatlarla
Ama sen hep bin yıllık bilenmiş inatlarla
Karşıma çıkıyorsun en serin imbatlarda
Adını yazıyorum bulduğum fırsatlarla
Yüreğimin başına noktalarla, hatlarla
Baş başa kalıyorum sonunda heyhatlarla
Sözde senden kaçıyorum dolu dizgin atlarla..."

Ne olur bir gün beni kapında olsun dinle,
Öldür bendeki beni, sonra dirilt kendinle,
Çarpsan karasevdayı en azından yüzbinle,
Nasıl bağlandığımı anlarsın kemendinle.
Kaç defa çıkıp gittim buralardan yeminle,
Ama her defasında geri döndüm seninle.
Hangi düğüm çözülür nazla, sitemle, kinle?
Ne olur bir gün beni, kapında olsun dinle.

Şaşırdım kaldım işte, bilmem ki n'emsin?
Bâzen kız kardeşimsin, bâzen öp öz annemsin
Sultanımsın susunca, konuşunca kölemsin
Eksilmeyen çilemsin
Orada ufuk çizgim, burda yanım yöremsin
Beni ruh gibi saran sonsuzluk dâiremsin
Çâresizim çâremsin
Şaşırdım kaldım işte, bilmem ki n'emsin?"

diyerek; çok lirik mısralarla ve yüreklerimize dokunan kelimelerle anlatırken gönül tellerimizi de titretti...

O; "Gittikçe Artan Yalnızlığımız"a yeni bir yalnızlık eklerken, eserleri ve gönül zenginliğiyle gönüllerimizetaht kurdu veşâir, yazar, fikir adamı olarak Türk edebiyatının ve düşünce dünyamızın mümtaz şahsiyetleri arasında yer aldı.

O;

"Bir Peygamber sofrasıydı soframız:
Biraz tandır ekmeği, biraz çökelik...
Yoksulluğunla da bağlandım kaldım sana
Mecnunlar gibi üstelik.
Türkiye'm! Hasretim! Kınalı türküm!..
İç içe güzellik, uç uca kahır
Yüreğimi bin parçaya bölseler
Her parçası yine seni çağırır."

dedi, şiir ve türkü tadında bir ömür yaşadı, hayatı şiirlerinden daha duygulu, şiirleriyse hayatından daha güzel ve daha da anlamlıydı...

O; "Ölmek" şiirinde, hiçbir insanın hatadan
münezzeh olmadığını bildiği için;

"Arkamda bir yığın sevap ve günah
Belki bir gece yarısı, belki bir sabah...
Çeşmeler daha türkülü, ırmaklar daha gümrah
Akarken ölebilirim..."

diyordu... Aslında; "Hayat, ölümün şerefine yazılmış bir kasideden başka bir şey değildir." Ve ölümü anlamlı kılan da yaşanan hayatın hayra medar bir ömür olmasıdır. Yüce Rabbimiz, yaptığı güzel işler sebebiyle O'nun da seyyiatını hesenata tebdil eylesin ve taksiratını affeylesin.

O;

"Gelir bir bir, gider bir bir, kalır BİR,
Gelen gider, giden gelmez bu bir sır."
hükmünce ve Yahyâ Kemâl'in;
"Bir bitmeyecek şevk verirken beste
Bir tel kopar âheng ebediyyen kesilir"

mısralarında ifâde ettiği hâl, 28 Eylül 2025 günü vaki oldu ve "tel kopunca" O'da fani dünyadaki misafirliğini tamamladı. O; şiiri üzgün, Türkçeyi mahsun, Türk Dünyası'nı suskun ve kar beyaz sevdaları anlatan duru, zarif ve içli mısralardan bizleri yoksun bırakarak dünya gurbetini terk etti ve aslı vatanına gitti...Ve şuaranın;

"Ne zaman bir şâir ölse
İnceden bir yağmur yağar...
Ve yarım kalmış bir şiirin
Üzüntüsüyle ıslanır yapraklar..."

dediği gibi, O da emanetini "Sonsuzluğun Sâhibi"ne teslim etmek için Bâkî Âlem'e sefere çıkan "Sessiz Gemi"ye bindi, ardında terlemiş gözler ve ıslanmış yanaklar bırakarak...

Şair ölür, şiirleri kalır... Yüreğiyle konuşan ve gönül dilini konuşturan şairlerin mirası mısraları ve kıtalarıdır. O; gönüllerde iz bırakan unutulmaz dizeleriyle, Hak ve hakikati önceleyen eserleriyle aramızda yaşamaya devam edecek ve asırlar boyunca nesillere hem ilham kaynağı olacak hem de yol gösterecektir.

Ve Türk şiirinin son dönem şah damarlarından Yavuz Bülent Bâkiler de dünya sürgünü tamamladı, Âlem-i Cemâl'e vuslat için Hakk'a yürüdü. Cenâb-ı Allah rahmet ve mağfiretiyle, Efendimiz Aleyhisselâtu Vesselâm'da şefkat ve şefaatiyle sarıp sarmalasın. Ruh-i revanî şad ü handan, mekânı Cennet ve makamı âlî olsun. ...

Aziz ruhu için el-Fâtiha...

Dipnot

1-Yavuz Bülent Bâkiler, Harman, Tûran, 209; Türk Edebiyat Vakfı Yayınları, İstanbul, 2008.

2-Yavuz Bülent Bâkiler, Seninle, Sen Sen Sen, 16-17; Polat Ofset, İstanbul, 1991.

3-Yavuz Bülent Bâkiler, Yalnızlık, Gurbet, 7; Türkmen Yayınları, İstanbul, 1982.

4-Yavuz Bülent Bâkiler, Seninle, Gözlerin İstanbul Oluyor Birden, 16-17

5-Yavuz Bülent Bâkiler, Yalnızlık, Lâleli Aksaray, 12

6- Yavuz Bülent Bâkiler, Yalnızlık, Antepli Şahin, 65

7-Yavuz Bülent Bâkiler, Duvak, Sivas'ta Yoksul Çocuklar, 9; Türkmen Yayınları, İstanbul, 1982.

8- Yavuz Bülent Bâkiler, Seninle, Türkiyem Anayurdum Sebeğim Çârem, 62

9- Yavuz Bülent Bâkiler, Duvak, Analar - II, 19;

10- Yavuz Bülent Bâkiler, Seninle, Seni Arıyorum Deli Divane, 5

11-Yavuz Bülent Bâkiler, Yalnızlık, Cebeci Câmi-si, 52

12-Yavuz Bülent Bâkiler, Sözün Doğrusu - I, 35; Türk Edebiyatı Vakfı, İstanbul, 2008.

13-Yavuz Bülent Bâkiler, Duvak, Bizim Türkümü, 47

14-Yavuz Bülent Bâkiler, Harman, Yeniden Fethetmek Anadolu'yu, 52

15-Yavuz Bülent Bâkiler, Duvak, Anadolu, 37-38

16-Yavuz Bülent Bâkiler, Seninle, Şaşırdım Kaldım İşte, 6-7

17-Yavuz Bülent Bâkiler, Duvak, Ölmek, 33

18-Ahmet Hamdi Tanpınar, Hikâyeler (Yaz Yağmuru / Abdullah Efendi'nin Rüyalari / Kitapların Dışındaki Hikayeler), 98; Dergah Yayınları, İstanbul, 2011.

19- Lâ-edrî

20-Yahyâ Kemâl Beyatlı, Rubâîlerve Hayyam Rubâîlerini Türkçe Söyleyiş, Vehbi'ye, 36; Yapı Kredi Yayınları, İstanbul, 2004.

Mehmet MORTAŞ

Kırık Tarih

taş medresenin duasında
nakkaşın kırık kelimeleri

beş yüz gün birikmiş tarih
göğe utangaç minare
her taşında maraş
zilzal süresini
tan yerinin süzgecinden okuyor imam

kırık bir rüzgâr şecerenin tespihi
son namaz tüner minareye
acı güller musalla taşı
hemen yanı başında kapalı çarşı
akar yedi şiddetinde tarihin külleri
titrer bağrıma bastığım işlenmiş taş
düşer yüzyılın yorgun minaresi

selası kırık ulu cami
taze kefenler ayrı cesetten
kiyamet elbisesini giyen şubat
ölüm topraksız karla karışık
kırık rüzgâr selasız ölüm
vicdan yeryüzünde açısız.

Bir Eylül İntizarıdır

İbrahim ŞAŞMA

Sen sevdin sen yandın, sen ayrıldın, sen kırdın.
 Firkatin müsebbibi, “eylül” diye haykırdın.
 Kalem kırıldı bana, meğer suçum hazanmış.
 Söyle âdem bu aşkı hangi mevsim kazanmış?
 Kaç cemreye gebeydim, bahar bende saklıydı.
 Günahımı almak mı, söyle kimin aklıydı
 Ne varsa eylüldeydi, hüznün hasret ve kül.
 Dökül artık intizar, eteklerimden dökül.
 Umudun çeşmesiyim, kel bir başı tarayan.
 Ben bir kız çocuğuyum, saçlarını arayan
 Cihana esvap kesen, sökük diken ustayım.
 İçimde kırk düğün var, ne kederde yastayım.

Garip geldim ey âdem, garipçe gidiyorum
 Bende beni görmedin, intizar ediyorum.

Zamanın saçlarını bölük bölük ördüm de;
 Uğramışım sivas’a, bayram oldum dördümde.
 Dokuzumda izmir’in, alnından öptüm geldim.
 Vaktin parmak ucuyla, ben nice dağlar deldim.
 Şairin hokkasıyım, divit uçlu kaleme.
 Bir muhayyer besteyim, kulak versen âleme.
 Bir çocuk nazındayım, barışığım dargınım.
 “Senenin ölümüdür” diyenlere kırgınım.
 Saymayın artık beni, ne yeisten gümandan.
 Bilmem ki neden bende, hep korkulur zamandan.
 Yedi tepeli şehrin, kirlenmiş saçlarını.
 Yağmurumla yıkadım, ben ayakuçlarını.

Sen sarı duyuyorsun, ben erguvan diyorum.
 Bende beni görmedin, intizar ediyorum.

Sen bende şair oldun, yağmurumda ıslandın.
 Benim göğsüm dururken, hangi aya yaslandın.
 Kurtuluşa adandım, mührü oldum zaferin;
 Şahidi ol ey âdem, gözlerimdeki ferin.
 Ben kadim şehirlerin, bayramlığıydım oysa.
 Cihan bir kız doğurup, adını eylül koysa.
 Darbe vurma ruhuma, çiğ kokumla sev beni;
 Ne kadar sömürecek hüznün denen dev beni?
 Mevsimlerden mevsim seç, git nisanı sev ama
 Cam kırığı hicranı, yüreğime dayama!
 Madem hüküm verildi, dara beni koy ama
 O serin rüzgârıma, yağmuruma doyama.

Sanma gazez doluyum, sanma kin güdüyorum.
 Bende beni görmedin, intizar ediyorum.

Fuat OSKAY

Sitem

gazze’de bir çocuğum ben
daha yaşının yedisinde
ve adı sanı duyulmamış.
annelerinizi öpücükle uyandırır sizi
benimse yüzümde durur bomba izi
nasıl bir dünya düşlediğim
bana hiç sorulmamış.

gül sularıyla yunup
ninnilerle uyurken siz
kucağında annenizin
ve uyandığınızda kahvaltınız
bal, süt, pekmez, üzüm
benim ise delik deşik edilmiş
kurşunlarla gökyüzüm.

benim coğrafyamda
gündüzleri çığlık çığlığa
yalın ayaklarıyla anneler
dövünerek koşarlar sokağa
şeytanın barut kokar bilekleri
tankların kalın gövdesi altında
bir bir ezilir düş çiçekleri.

bana söyler misiniz?
hangi kirli emelin kurbanıyım ben,
hangi yüz yılın tuğrasıyla
mühürlenmiş kaderim?
mürekkebi kanımla ıslanan
hangi kalemle çizilmiş sınırlarım
neden tarumar oyun bahçem?
tarifsiz bir acıya boyanır içim
neden esirgenir benden
gençliğim, hayallerim, sevincim
söyleyin neden?
meğer öz vatanım karnınmış annem!
gördükçe gerçek yüzünü insanların
şöyle demek geliyor içimden:
alın, sizin olsun
kapkaranlık dünyanız!
ah keşke annem
hiç doğmasaydım ben!
ya da hep karnında kalsaydım
seninle mutlu ve yalnız!

Eski Eylül

Kazım GÖK

bebektim
susuzluk dağının kucağında
raks eden rüzgar gibi savrulurdum
annemin azıcık sütüyle
kuru ekmeğin gölgesinde büyüdüm

ve yine eylülle geldin
sessizce eski gölgelere dokundun
bir dere yatağından söküldün
elimdeki testiye kırdın
hüznümün omzuna usulca dokundun

ve yine gittin
akşamın koluna girip
sakince sessizliğin en keskinisiyle gittin

geceye sarkamadı ışıklar

son anda su kırbağı değdi çatıya
kişneyerek peşine düştü evin üstü

uzağın çektiği bulutlara tutundun
bir ırmak gibi süzülüp gittin
geriye kurumuş bir yatağı bırakarak

güneş kaldı gökyüzünde
ben kaldım
zincire vurulmuş
gölgelerin duvarı deldiği
damsız bir odada
boynu büküktüm...
sehpanın üzerinde
avuç içi kadar kurumuş ıssızlık
solgun
bir saksıda
ben kaldım

ve badanasız
inleyen duvarda
çengele asılı bir göl resmi.

Mehmet Ali TEK

Hikâyet

pay et seninle aramızdaki dünyayı
 sana
 göğün ve denizin maviliği
 suyun berraklığı, ağaçların yeşili
 bana
 bir bardak su ve devamı bitmeyen yemek çeşitleri
 tatlılar, çatal bıçaklı sofralar.

etrafımda takım elbiseli adamlar
 birazdan bir vaiz hikâyeye başlar.
 alır gün boyu yorgunluklarımızı!
 ve mest oluruz bir gazze mitingi çıkışı
 eve doğru elimizden geleni yapmış olarak!

önündeki tabağı paylaşmayan adam!

unut adem'i
 habil'i
 meryem'i
 gök sofrasını.
 unut cenneti
 gazze'yi
 han yunus'u
 beyt lahya'yı.
 unut kudüs'ü
 endülüs'ü
 samanyolunda ziyafeti
 sezai karakoç'u.
 unut kuru et yiyen kara kadının oğlu olan kureyş-
 liyi,
 ki onun ümmetinden bir nefer olmayı.

tuttuğumu zannettiğim urganın kopması,
 elimden tutamıyor kebikeç
 harfler kelimelerden a y r ı l ı y o r
 ben d
 ü
 ş
 ü
 y
 o
 r
 u
 m.

açlıktan öleceğin kalıyor sana
 daha yok mu bir şeyler deyişimiz
 açgözlülüğümüz
 azgınlığımız bize.

bilmeyiz buda/n/mayı
 kökünden keseriz yahut çürütürüz ağacı.
 bilmeyiz paylaşmayı
 kılçığıyla yeriz dünyayı.

bir çocuk koşarak uzaklaştıkça
 aramızdan
 oyun yarıda kalıyor.

bir çocuk koşarak uzaklaştıkça
 aramızdan
 cennet de o kadar uzaklaşıyor bizden.

bir çocuk koşarak uzaklaştıkça
 aramızdan
 söz bitiyor, hikâyet yarıda kalıyor..

Süleyman Zambakları (İris Haynei)

Yaren KAYIP

ey filistin,
ey ümmetin kanadı kırık kırlangıcı,
ey islam'ın kimsesiz yetimi!
imalar çağında iman yığidi

bizde ebabillerin
yüreğinden yok
ağzımız dolu taş
putlardan kalma
incire yemin olsun ki
zeytinleri kurban verdik zakkuma...

ey filistin sen varsın ya!
and olsun ki dağları
ve denizleri Yaradan'a!
sen dağ gibi dururken
koca bir ümmet yok olduk
ufala ufala...

şehirler yıkılır,
kâbe bile yeniden edilir inşa!
oysa bizim kiblemiz yıkık
kalbimiz sağırdı, görmedik
hangi yana dönsek
yüz çevirdik Allah'a...

o Allah ki vaadinden dönmez
and olsun ki ateş ve suya
ah olup üstümüze yağacak gökyüzü
işaret parmakları hatırına
göğe yükselen çocukların
ve şehitlerin dirilirken
gülümseyen yüzü
toprak bile şikâyetçi olacak bizden
keşke taş etseydi Allah bizi...
...

masum ve mazlum değiliz
mahzun ve mahcubuz anla
cennet güzel olduğu kadar sana
iyi ki var cehennem ya olmasa!
korkarım ki Allah var filistin
korkma Allah var filistin korkma!

Yakup GÜNEŞ

İçimizdeki Sessizlik

Günler birbirine karışıyor, saatler telaşla akıp giderken biz farkında olmadan yalnızlaşıyoruz. Kalabalıklar içinde yalnız kalmak, sessizliğe teslim olmak... İnsan, kendisiyle yüzleşmeye ne kadar cesaret edebilir? Belki de en derin sarsıntılar, sessizliğin içinden başlar; rüzgârın uğultusunda, yaprakların hışırtısında, kendi nefesimizin ritminde.

Şehir, insanın ruhunu hapseder gibi beton yığınları ve ışıklar arasında yol alıyor. Her köşe bir hikâye saklarken biz çoğu zaman bunları okumaya üşeniriz. Gözlerde biriken yorgunluk, kelimelere dökülmeden unutulur. Anlatılmayı bekleyen öyküler, unutulmuş melodiler gibi havada asılı kalır. Kimi zaman bir pencere kenarındaki yalnız kuş, kimi zaman bir sokak lambasının altında unutulmuş bir kitap... Ve biz, gözlerimizi kaldırmadığımızda hayatın şiirini kaçıırız.

Ama yaşam, küçük detaylarda kendini gösterir. Sokakta aniden çalan bir müzik, hafızamızda yıllardır sakladığımız bir hatırayı uyandırır. Bir çocuğun gülüşü, unutulmuş bir mutluluğu hatırlatır. O an zaman durur, geçmiş ve bugün bir araya gelir. Hayatın karmaşasında kısa bir duraklama sağlar. Ve biz, o duraklamada kendimizi yeniden buluruz.

İçimizdeki sessizlik, en gürültülü anlarda bile kendini hissettirir. İnsanlar etrafımızda konuşur, fikirler ve şakalar havada uçar ama biz, kendi iç dünyamıza yol alırız. Bazen bir kitabın sayfalarında kaybolmak, bazen bir ağacın gölgesinde oturmak, bazen de sadece nefes alıp etrafı izlemek... Bu küçük duraklamalar, ruhun yeniden nefes almasını sağlar; içsel melodilerimizin yeniden çalmasına izin verir.

Hayatın karmaşası, insanı hem yorar hem de olgunlaştırır. Yalnızlık, acı ve sevinç, tüm hislerin harmanlandığı bir tuval gibidir. İnsan kendini, en çok da zıtlıklar içinde keşfeder. Kimi zaman sevgi kimi zaman özlem kimi zaman da kayıp... Ve her biri, sessiz bir melodinin notaları gibi içimizde yankılanır.

Modern insan çoğu zaman zamanla yarışır ama asıl yarış, kendi iç dünyasıyla olan savaştır. Kimi farkında olmadan hayatın hızına kapılır kimi ise

yavaşlamayı seçer ve sessizliği dinler. Sessizlik korkutucu gibi görünse de aslında insanın en sadık dostudur. Çünkü o, kim olduğumuzu hatırlatır; düşüncelerimizi toplar ve ruhumuzu iyileştirir.

Ve belki de en önemlisi içimizdeki sessizlik, başkalarıyla kurduğumuz bağları da şekillendirir. İnsan, kendini tanıdıkça başkalarını da daha derin ve anlamlı şekilde görebilir. Sessizliğin içinde öğrenilen sabır, empati ve farkındalık, kelimelerle anlatılamayacak kadar değerlidir. Hayat bize bazen gürültülü bir şehrin ortasında sessiz bir köşe verir. İşte o köşe ruhun kendi melodisine kulak verdiği bir limandır.

Belki de insanın aradığı dışarıda değil, kendi içinde saklıdır. Sessiz bir köşede, nefesimizi dinlerken geçmişin izleriyle bugün arasında bir köprü kurmak... İnsan böyle anlarda hem kırılır hem de yeniden doğar. Çünkü hayat tüm karmaşasında bile hâlâ umut sunar. Ve biz sessizliğin içindeki melodileri duyabildiğimiz sürece yalnız olmadığımızı biliriz.

Her gün geçip giderken hayatın telaşı içinde küçük ama anlamlı anlara dikkat etmek gerekir. Bir sabahın sessizliği, bir yaprağın hışırtısı, bir müzik parçasının ruhumuza dokunuşu... Tüm bunlar, zaman ve mekân içinde saklı küçük mucizelerdir. İnsan, bunları fark ettiğinde hayatın kendi içindeki bütünlüğünü görür. Ve belki de en önemlisi, bu farkındalık sayesinde insan hem kendisine hem de dünyaya daha derin bir sevgiyle bağlanır.

İçimizdeki sessizlik hayatın en kıymetli armağanıdır. Onu dinlemeyi, ona saygı göstermeyi öğrenen insan, hem kendisiyle hem de dünyayla barışır. Sessizlik boşluk değil, aksine ruhun yeniden şekillendiği, duyguların ve düşüncelerin derinleştiği bir alan... Ve biz o alanı keşfettikçe hayatın anlamını daha çok kavrarız. Sessizlik belki de insanın en sessiz, en güçlü melodisidir, duymayı bilen kulaklar için.

Makul Şeyler Anıtı

Suat SÜREYYA

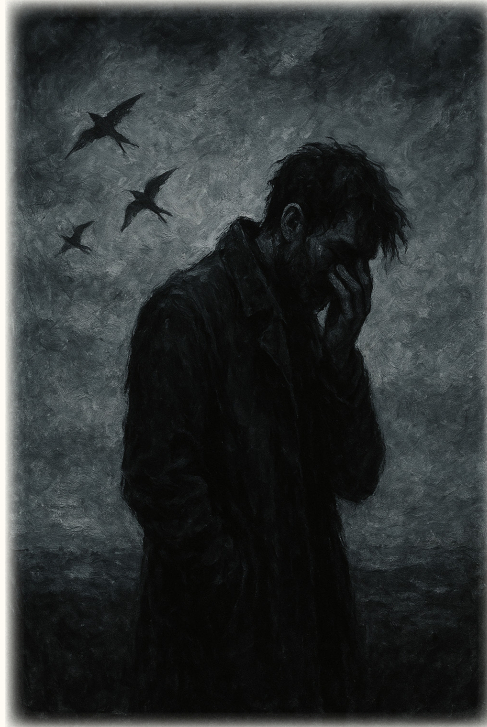
kırlangıçları sıyırdım çığlıklarından
kapkara bir leke açıyor avuç içlerim
teybe aynı ağırları koymuşum günlerdir
kimseler için bir şey ifade etmeyene banıyorum ekmeğimi
uyuşmuşum özü kanlı fanatik taraftarlar misali

görmemem için killi topraklar atmışlar gözlerime
yunus gibi hafiflemişim / semazenlerce mevlana
omuzlarımda kuş tüyü heybeler muştusu

ilk kelimesini unuttuğum nihavendin bestesini çiziyor dilim
kime anlatsam rutubetli duvar tesellileri
daha önce de silmişlerdi numaramı telefon rehberlerinden
şimdi öğrendim nereye ulaşır başparmağa batan kıymık

yağmura tutulmuş saçlarım göğsünde kurur ancak
çiçekçilerde kuyruk görmedim çünkü / bankamatikler utansın
konuşmam kifayetsizmiş biliyorsun susmam sonuçsuz
adımdaki ünlü harfleri kalpsizlere bağışlıyorum

ufkumdan geçen bulut katarlarında yıkarım diye
kendime birkaç fiske dize tozu serptim giderayak
elliye dalyaladı ad günüm dağımdaki karlara yaslanıp
ve yağmur öptü penceremde camları tıp tıp tıp.

Faik KUMRU

Sefer

Tebliğat yapıldı, imza atıldı.
Tezkere zamanı tüfek çatıldı.

Gemiler kalkıyor, sefer var sefer!
Kalana aldanma, giden bahtiyar.
Menzile varınca görülecek yâr.
Mekanı yemyeşil, kokusu amber.

Devirler devrilir, her varlık eskir.
Hayli vakit geçer, sanki hiç olur.
Yoğa düşer her şey, bir hariç olur;
Güneş kararırken gönlümde fecir.

Sorgu sual faslı hesap kabarık,
Her tatlı söz aciz cevabı zehir.
Sevgi yelkenine kâr etmez cebir,
Ruh pervaza âşık nefis şımarık.

Yaralı yüreğim, sarhoş efkarım,
Hüzün denizinde keder içinde.
Huzur burada mı öte için de?
Mazi sermayedir istikbal kârım.

Beşerin feryadı, insanın ahı
Ânında ulaşır arş-ı alâ'ya.
Asla hafif görüp alma alaya,
Mahşer meydanına ağar eyvahı.

Dünyaya ram olan beşerî akıl,
Gaflet uykusuna dalıp uyanmaz.
Tamu ateşi ki sebepsiz yanmaz,
Ârafta çırpınır bitmeyen fasıl.

Seyahat sonunda vardık ahire,
Kimisi gülerken kimisi solgun.
Sonsuzluk yolunda olursa bozgun
Yolcunun heybede yoktur zahire.

Yalnızlık Nöbeti

M.Nihat MALKOÇ

I.

her insan yalnızdır aslında
doğarken de
yaşarken de
ölürken de
hatta ana rahminde bile

her insan yalnızdır aslında
dağ başlarında da
şehrin ortasında da
en çok da geceleri
zifiri geceleri

her insan yalnızdır aslında
bitimsiz hastalık nöbetlerinde
bekleyişin köze döndüğü demlerde
en kesif kalabalıklar içinde

her insan yalnızdır aslında
bazen ona bazen ondan kaçtığımız
fecre yakın sırlıslıkla
kan ter içinde

her insan yalnızdır aslında
sırtındaki ateş yüküyle
baruta yürürcesine

her insan yalnızdır aslında
kara topraktaki kefen beyazlığında
bir mum misali dibine kör.

II.

her insan yalnızdır aslında
yalnızlık ki anlaşılamamaktan beslenir
anlaşıldıkça tökezlenir

yalnızlık ki
ezeli ve ebedîdir
kılcal damarlarımıza sirayet etmiştir
boyu boyunca

yalnızlık ki
içimizde upuzun bir mağara misalidir
o keskin sarkıt ve dikitleriyle

yalnızlık ki
havf ve reca arasında tutar bizi
bir değirmen taşı gibi öğüt(ül)en
un ufak zamandan azade

yalnızlık ki
uçurumun eşğinde bir korku tünelidir
iki ucu karanlığa açılan
alabildiğine derin

yalnızlık ki
karanlıklardan geçmek
ve kendi içine göçmektir
tenha vakitlerde

yalnızlık ki
panzehiri ağız dolusu ağlamaktır
umudu sulamaktır gözyaşlarıyla

yalnızlık ki
bir iç yolculuğu sonrası inşirahtır
teşehhüd miktarınca
terk edilmiş gönül istasyonlarında

yalnızlık ki
halet-i ruhiyemizle yüzleşmektir
barışık olmaktır aynalarla
esrarına vakıf olmaktır ân'ın

yalnızlık ki
hem çok yabancı hem çok tanıdık bize
ezelden ebede gölge misali
öylece işlemiştir (g)öze.

Gülçin Yağmur AKBULUT

Silgi

Elimde devasa boyutta bir silgi. Bir bir silmeye başladım evvelimi. Sildim ki evvelimin bir benzeri olmasın ahirim.

Bir başka dünyaya açacağım yarın sabah gözlerimi. Güneş bir başka doğacak, bir başka yöne doğru uçacak gökyüzünde kuşlar. Yıldızların parlak teninde söndüreğim geçmişin çamurlu ayak izlerini. Öncesi sığınmacıydı, sonrası ev sahibi Yağmur'un yaşam felsefesi.

Yerleştirip bir mancinığa en uzaklara fırlatacağım yaşanmışlıkların ateş topunu. Çürütmeyeceğim artık gözyaşlarımla gamzelerimi. İndirdiğim hayat şalterini tekrardan kaldırdığımda yeniden ışıltılar saçacak evcilleşmeyen ömrümün yaldızlı serüveni.

Belirli bir zaman aralığı yok dimağımda. Düny yok, dünden öncesi yok. Doğduğum gün itibariyle başlayacağım hazletmeye Yağmur'un güncesini. Bir saniye bile boşa harcayacak vaktim yok. Durdurmayla çalışmayacağım kalbimi besleyen aort damarının kanamasını. Bütün cerrahi müdahaleleri uygulayıp tamamen çıkarıp atacağım vücudumdan damarın kendisini. Hayat, nasıl olsa yeniden başlayacak yazmaya defterimin yazgısını. Bu defa aralık bırakacağım mutluluk kompartımanına bakan barınağımın penceresini. Pervazlarına kuş yemleri serpeceğim.

Ucu bucağı olmayan sayhalarla, yetimhanede kaldığım günlerden başlayacağım kullanmaya devasa silgimi. Bir ağacın dalı gibi sessizce çürüdüğüm vakitleri... Annesizliğin bittiği yerde babasızlığın başladığı hezeyanlı saatlerimi... İkiz kız kardeşim Damla'yı tanımadığım bir aileye evlatlık verirlerken etimden et kopardıkları ikindileri... Acı uykulardan uyanıp kan ter içinde kâbuslarımı suya anlattığım şafaklarımı...

Yurdun bütün odalarında gecedir gündüz vakitleri. Sevinçler yarım, öznel kayıp. Derindir uçurumları, yağmurları sağanak dolu. Çatısında zamanın en yavaş dilimi, duvarlarında kahverenginin en koyu tonu. Bükülmüş, katılaşmış, çoraklaşmış virane bir toprak parçasıdır çocukların vitrini.

Hazin nehirlerde kulaç atan aşkları paklamakla devam edecek iri girdaplı yoluna. Sevda, kalp otağında bağdaş kuran okkalı bir dipçik sancısı. Ayaklarımda çırpınan bağnaz bir kelepçe eksik bırakılmanın sorgusu. Yâr bohçasını gerdiğim kasnak parçalanıp göçtü. Sil gitsin silgi, sil!

Sırtımı dönmeye korkuyorum aynalara. Genişçe bir alana parmak basıyor; dostların batırdığı hançer emareleri. Kırık cam parçaları raks ediyor solgun tenimin gözeneklerinde. Yalan uçlu kalemler yazmış meğerse yarenlik dergâhının öykülerini. Riyakârlığa mühürlü; samimiyetsizliğe kaşeli arkadaşlıklar. Temizle gitsin; masalın bütün bölümlerini. Döşeme, serim, düğüm çözüm ve dilek.

İçli vahlar, gizli ahlarla dolu göğsümün zemini. Böl, çıkar, çarp sonucunda toplam olarak her biri yine kendi haneme eklendi. Çarmıhını yüklediğim hayat, kömür kollarını dolayıp durdu daralan boynuma. Avuçlarımda içinde yanıyor ihanetten dökülen çehreler. Kaldır artık katlanarak biriken hıyanetleri.

Eski bir fotoğrafa dikiyorum gözlerimi. Yüzüm ay parçası. Bacaklarım bedenimi Fizan'a taşıyacak kadar güçlü, kuvvetli. Şimdiyse ölümün çılgınlıkları kol geziyor tutmayan dizlerimde. En kıvrımlı delta-lardan daha çetrefilli yüzümün izohipsi. Çıkarabilir misin nöronlarımdan çehremi tanınmaz, bacaklarımı kötürüm bırakan canavara duyduğum öfkeyi nefreti? Yalvarışım sanadır devasa silgi. Gün akşam varmadan bitir, tüket, kazı beynimin içindeki bu travmayı.

Nuriye Sultan'ın gölgesi kaybolalı beri soluğum titrek, yüreğim paslı. Yalnızlığımı hararetli alevler sardı. Anılarımızı canlandıran sağır ve dilsiz kahkahalar duyuyorum sürekli. Ah, benim kadife yürekli komşum! Ölümün evladının elinden mi olacaktı?

Yeme yedir. Giyme giydir. Gözünün ışığı bil, ciğerlerinin soluğu. Dalgalarla dalaşıp fırtınalarla boğuş. Evladı umut bilip dağları, tepeleri aşındır. Pamuklara sararak büyüttüğün oğul kalkıp kötülüğün urganıyla sallandırırsın seni. Her gün yediği dayaklar canına tak etmişti. Belki de ölümü kurtuluşu oldu Nuriye ablamın. Kim bilebilir ki?

Üzülmiyorum artık Allah'ın bana bir evlat bahsetmediğine. Kederlenmiyorum artık şehrin surlarına anneliğimi asıp beni terk edip giden eşimin habisliğine. Meğerse bazen olmaması, olmasından daha hayırlıymış, insanoğlu bunu göremese de. Hayırsız evlat Doğan'ı ve bütün firavunlaşmış insanları Allah aşkına sil gitsin silgi!

Yeni bir kente taşındım. Değiştirdim bütün ev eşyalarımı. Buzdolabı, mobilya, halı, ıvır zıvır, her şeyi... Fotoğraf, sayfa arası kuru çiçek... Geçmişe dair ne varsa kaldırıp attım çöp konteynırına. Mahkeme kararıyla değiştirdim adımlı soyadımı. Yağmur değil, Neşe artık benim adım. Etek, elbise giyinmeyi bıraktım. Kot pantolon, sweat-shirt. Sevdiğim renk siyah değil, gök mavisi. Sanat müziği yerine klasik müzik çalışıyorum radyoda. Yürüyebiliyorum artık, bacaklarım protez. Yüzüm de fena sayılmaz üç beş ameliyattan sonra.

Bağışlamam seni sonra. Yeterince zaman yitirdim. Eskiye dair bir esinti kalmasın istiyorum alnımda. Sevinciyle, elemiyle seğirmesin gözkapaklarım geçmişin tozlu sahneleriyle. Heceleyerek yaşamı yeniden başlıyorum hayat sofrasına. Ben tamamen başkalaştırdım Neşe'yi. Sıra sende. En baştan başla silmeye deva silgi.

Elimde devasa boyutta bir silgi. Bir bir silmeye başladım evvelimi. Sildim ki evvelimin bir benzeri olmasın ahirim.

Ayşe ARSLAN

Bu Şehir

bu insanlar ve bu şehir
kan gibi dolaşüyor düşlerimde

arıyorum kendimi sokak sokak
kimliksiz zihinler geçip gidiyor yanımdan
yalnız kalabalıklarla çepeçevre
yabancılik çekiyor nefesi bile insanın

kördüğüm bir aşk değilse
nasıl katlanır ki insan düşlerinden kovulmuş bir şehre

bozuk kaldırım taşları gri
ve ıslak caddeler
akın akın koşuşturuyor bu şehrin
insanları ve kuşları

hiç susmayan korna sesi
birbirine karışan ter kokusu
boğulmuşluk
çırılçıplak bir yalnızlık
bu kalabalık

burnu havada guguk kuşları
attığı adımdan habersiz
bu şehrin insanları
ağır komada
nabızı atsa da çıldırmış bir ölü
nasıl yaşarım der ki insan
her gün aynı hayatı soluyunca

bu kalabalık yığın
bu yalnız çılgılık
tüm umutları sevinçleri
sel gibi katıp gidiyor önüne
geriye gri betonlar ve
göksüz bir şehir kalıyor düşlerimizde.

Leyla

Murat ÇOLAK

gecenin bütün cinleri kayboldu
ay ışığında
çünkü karanlık saçlarındandı leyla!

bulut'un kıymetini
sıcaktan yanana sor

aşkından cinlenmişsem eğer
sende gecenin serinliğine hasretimdendir leyla!

şam kurudu
mısır harap oldu gözlerinin karasına
mecnun'un gördüğü vaha üstüne vaha

aşkı yol belledim
kalp iğneydi pusulada
yarıp geçti göğsümü leyla!

...

Gamze ŞAHİN

Nasırlı Ellerin Tuttuğu Yalnızlık

Unutulmuş bir bayırda yetişen beyaz yapraklı papatya senin için seviyor-sevmiyor falı, benim için masumiyet nişanı. Onu gölgesi içine alan dere kenarındaki uzun kavak benim için göğe uzanan ulu bir gölge, senin için kışı geçirecek yakacak. Kavağın dallarında öten minik serçenin ötüşü senin için neşelik, benim için kederlilik hâli. Bence budur dünyanın gerçeği zira her göz dünyayı farklı renklerle boyar, yaşantılar her yürekte farklı kıvılcımlar yakar.

Toprak için de durum böyledir elbet. Ben yine de istisnaları göz ardı etmek suretiyle genel bir sınıflandırma yapacağım. Toprak öylesine kapsayıcıdır ki her yürekte bir anlamı vardır lakin bir köylü bir kentliye kıyasla çok daha yoğun duygular besler toprak anamıza. Köylü için toprak yalnızca düşlerde yaşayan o meshur cennet bahçesi değildir. O, kuş seslerini çekirge sesleri ve sinek vızıltılarıyla da sever. Temiz havada dolaşmayı güneşin kavurucu ışığı altında da sever yahut toprağa dokunmayı elleri nasırlı olsa da sever. Toprak, köylüye daha yeni yürüyen bir bebekken oyundur. Düşe kalka büyüüp ergen olunca daldan toplanan ekşi yemiştir. Zaman geçip yetişkin olunca ekmektir. Yaş ilerleyince yolun sonu, yılların emeği, bütün bir mazinin sırdaşıdır.

Toprağın edindiği roller bu kadarla sınırlı değildir, toprak bir sunucudur. Aç gözlülüğün yer ve zaman fark etmeksizin her insanın ruhunda varlığını idame ettirdiğini açığa çıkarır. Bir karış toprak için komşuların birbirini yemesine neden olur. Anne karınını paylaşan kardeşlerin bir parça yer için birbirlerine düşmesine sebeptir. Koca bir köyün yol yapmak için iki adımlık yeri feda edememesine sahne olur. Bilhassa bu topluluğun içinde yaşayanlar bilir bu çirkinlikleri. Köy yaşamının, toprakla uğraşmanın kentlilerin düşlerinde kurdukları o dertsiz tasasız masal diyarı olmadığını bilir. Köy, içinde yaşayanlar için dinlenme yeri değil çalışma yeridir. Sabah ezanıyla uyanmak, hayvanlarla uğraşmak, kışın soğukunda soba doldurmak düşünüldüğünden çok daha zordur. Ama yine de güzeldir çünkü zihninde bin değil bir düşünce vardır, o da topraktır.

Göğe baktığında toprağı düşünürsün. Sabah uyandı-ğında hayvanlarıyla uğraşırken, kar yağarken, herhangi bir meşgaledeyken toprağı düşünürsün. Ama endişelenmezsin. Korkuyla çevrelenmezsin. Bilirsin ki toprak az ya da çok verebilir ama asla aç bırakmaz.

Dahası sahnemizde sergilenen tek can sıkıcı oyun bu kavgalar değildir. Bir diğer üzücü durum da had-dini aşan sevginin insan yüreğinde başka sevgiye yer bırakmamasıdır. İnsanın verdiği zararın insanla kısıtlı kalmamasıdır. Zaman geçtikçe köylü; ürünlerini yiyen yaban hayvanlarına, yer altında gezinen köste-beğe, yetişen ekinlerden payını isteyen günahsız kanatlılara karşı merhametini yitirir. Bencilleşir, doğa anayı paylaşmak istemez. Sonrasında iş gereksiz avlanmaya kadar gider. Artık bir hayvana zarar vermek için o hayvanın insana ve ekinlerine zarar vermesine gerek yoktur. Ademoğlu yitirdiği merhametle acizleşmiştir ancak acımasızlığa doğru gittiğinden haberi yoktur. Her şeyi kazanmak adına hissettiği perestiş günün sonunda kazandığı yalnızlığıyla baş başa bırakır onu. Bu yolda insan insanlığını kaybetmiştir.

Sen Bilin Emmi

Haşim KALENDER

Elinde yağlı dürüm, şakşağa dolaşırsın.
Pilava dökülen yağ araya gitmez emmi!
Hedeflerin hayaldir, acık zor ulaşırsın.
Günlük kırk takla gerek, şakşağın yetmez emmi!

Her nereye çağrılсан sualsiz varmalısın,
Vatana hizmet gibi canını vermelisin,
Kapı çalsan, gel dense şapkasız girmelisin;
Ceket düğmesiz ise âhın kâr etmez emmi!

Mitinglerde ön safta sesin en gür çıkmalı,
Düşünürüm diyenler düşünden ayıklmalı,
İtin pisi ayazdan çıkmadan da kokmalı;
Vaatile mal tükenmez, mavralar bitmez emmi!

Olmadı beş yıl bekle, gözlerini silesin.
Ne olup ne olmak var, yırtığının ilesin.
Bey doymadan haydara sıra gelmez bilesin.
Kuş tüyü döşek gerek minderde yatmaz emmi!

Oğlana iş, kıza iş, hayali bile güzel!
Kapıcılık sultanlık, masalar beye özel.
Hele meclise varsın, okunur aynı gazel.
Keriz olmadan, ocak yaksalar tütmez emmi!

Bayram mesajı gelir telefonda silme ha!
Öğünmek övmek işin açığının bilme ha!
Ağlamak nene yetmez, yanılp da gülme ha!
Tayfa sağlam olursa bu gemi batmaz emmi!

Ölenlere dua et, ateşine perde ol.
Adresin belli olsun, bıraktığı yerde ol.
Sövene dilsiz gerek, sağır da ol kör de ol.
Sakın Kalender olma, borun hiç ötmez emmi!

Yakup GÜMÜŞ

Sevda Girdabı

Gönül tandırırmda bir duman tüter,
Irmaklar dökülse söner mi bilmem?
Bu hicran acısı ölümden beter,
Zaman ilacıyla diner mi bilmem?

Mihrican yel vurdu yeşil bağları,
Rüzgâr gibi geçti gençlik çağları,
Sevda girdabında kader ağları;
Örmeden yavuklum döner mi bilmem?

Hasretin adını siyah koydum ben,
Kışlada er gibi şafak saydım ben,
Yeter bunca sene derde doydum ben;
Şu bahtın yıldızı yanar mı bilmem?

Dünya keder evi, bilirim sürgün.
Gerçek aşka düşen yer imiş vurgun.
Acep yâr da beni senede bir gün
Bir lahza da olsa anar mı bilmem?

Yürek yârdan ayrı taşmış efkârı,
Söyler hüzzam kokan tüm şarkıları,
Yığılsa üstüme şar dağ'ın karı;
Sevdam buz tutup da donar mı bilmem?

Bülbül gönül vermiş nazenin güle,
Umar ki al gülü duyup da gele.
Gül garip bülbülü düşürüp dile
Aşkın ateşiyle sınar mı bilmem?

Yâre name yazıp yolladım diye,
Göz incilerimle pulladım diye,
Sevdamı dilime doladım diye;
El âlem yuh çekip kınar mı bilmem?

Melek-ül mevt gelip kapım çalınca
Bir sebeple emanetin alınca
Dört omuz üstünde mevta olunca
O taş kalbin biraz kanar mı bilmem?

Solar Gider

Ahmet Yılmaz TUNCER

yurdun bir köşesindeki
kanayan acının izleri
onlar unuttu sazın telini
dinlemediler telin nağmelerini
zamanından önce başak vermiş gibi
bakıyordu güneşin gözlerine
birazdan çıkacaktı kurulan sehpa
ayağının altında bekliyordu sandalye
belki biliyordu birazdan vurulacak tekme
unutmuşlardı zalimce ve zamanın
izleri kazınacaktı alınlarına
o avluda her mayıs bir gelincik açar
kırmızının kana acıya çalan rengiyle
açar açar ve sabahı ezanı sonrası çekilir
kendi içine kendince
çekilir gider yalnızlığına
ve solar gider.

Cemal KARSAVAN

Ay Işığında Cennetim Nerede

bir saplantı var yüreğimde
belli belirsiz
şiiir kadınıim dedim
sabah şeriflerim oldun
ilk seninle açtım sayfamı
seni açtım

dizelerin gizeminde
kaybolurken aşk
gözlerimden geçtin
beyaz tebessümdün buruk mavilerde
pembemsi mutluluklar canlandı
gözlerim daldı

hayallere açılan kapımın
giriş anahtarıydın
saçların geceden dağınık
ölümü içtim
sevinçlerimin çığlığında
geç gelen sabahla

kanayan yarayım
yalınayak çırılçıplak
cennetim ol
ölüme bir adım kala
gölgelerde kaş arasından
mavi mutluluğum

sevgimi kendim yarattım
imgelerin sihrinde
fal açtım kulpu kırık fincanda
sana çıktı sen çıktın
labirent yokuşlarda
seninleyim iste duymasan da

esmer benim kara
ruhum kara bu sabah
hani nerede benim leylaklarım
lavantalarımın kokusu
yanıp sönen yıldızlarım
ay ışığında cennetim nerede.

Boşluğun Yankısı

Halil İbrahim ÜNLÜ

gözlerin, okyanusun derinliğinde süzülen bir inci
güvertede titrer saçlarının fısıltılı rüzgârı
her dalga nazikçe uğrar parmak izlerine
yakamoz yanar kıyısında
ay tüner yazgının kulağına, apansız
adın yıldızlaşır, asılır gökyüzüne
martılar okla deler bulutların bohçasını
dün ağarır kirpiklerinin ormanında
bugün akar damarlarının tılsımından, sessizce
sensizlik kanatlanır avuçlarımda.
yağmur uyur iliklerimin gölgesinde,
kış artığı ilk damlalar gibi.
an çatlar, yılık atları rüzgârın soluğunda.
gün kurşunlanır.
ümidin kollarında, nazik ve titrek bir nefes
hafifçe ürperir ruhumda.
sevdam savrulur, ufukların esintisine
izlerin patlar
gönlün sızısında, bir nefes kadar kısa
deniz yırtılır köpüklerin boğumunda
sessizlik savrulur dağlara
boşluk çöker yalnızlığın ortasına
akıntılar benliğimde döner usulca
kendi ritmini fısıldar
ve sakalım ağarır korkunun kıyısında
cebimde unutulmuş bir bilet
hiç binilmemiş bir geminin hatırası
karada kalmış günlerin ağırlığı,
serin rüzgârlarla savrulur ellerimde.

Mithat SUMAN

Güvercini Kimse Göremedi

bir güvercin havalandı pırpır
kanatlarıyla
bir çifte patladı güm güm
vicdansızlığıyla
bir çift kanattan sadece
bir tüy
yavaşça süzüldü süzüldü
ayaklarının ucuna düştü
avcının
bir göğe baktı bir daha baktı
sonra
ayaklarının ucuna çevirdi
gözlerini
düştü toprağa dizlerinin üstüne
ikinci vakti gömülemezdi
ölü
yarın öğle namazını müteakiben
verilecekti toprağa
ortada iken avcının ölüsü
güvercini kimse göremedi
bir daha.

SABAH

bu pis rüzgâr bana iyi gelmiyor, ağlıyorum
çok yaşamalıyım, çok ölmeliyim bu salı sabahı
cebimde çok ciddi karanlıklarla yürüyorum
sırtımda henüz ölmüş bütün çocukların âhı
anlayabilmiş değilim yoksul muyum, yokluk muyum
acaba çoktan bıraktım mı ben bu dergâhı
dergâh dedimse haşa, sanma ki ben kulum
ben bir yolum, aşamamış bu gümrahi
bütün dünyaya dışarıdan bakmak kadar yokum
sevemiyorum bu soğuk, rüzgârlı, karanlık sabahı.

Alper Gökhan ORTA